

Lid efter en fornøjet Overveelse igjen skulde blive Nødvendighed for at reise Spørgsmaalet, for at søge at skaffe Midler tilveie, som da maatte være nødvendige i en nær Fremtid, men at man tog det lidt rigeligt, saaledes at man i en nær overskuelig Fremtid var sikker paa at kunne dække de Udgiftsposter, som nødvendig maatte komme frem. Det er mit Standpunkt med Hensyn til Hovedsagen, at man ikke skulde lade Universitetet opbruge sin Formue, men skulde komme det til Hjælp med et saadant Tilskud. Der var den Hovedforskjel imellem mit Standpunkt og Kommissionens Flertals, hvilken Forskjel jeg her fastholder, at Kommissionens Flertal synes at ville indføre en endelig Ordning eller Noget, der skulde vare i mange Aar, og dette har det troet at skulle opnaa derved, at Ordningen skete i Genhold til en Lov. Dette er navnlig udtalt Side 12 i Kommissionensbetænkningen, hvor man vil se, at der lægges Vægt paa, at Ordningen sker ved en Lovregel, der skal respekteres, indtil gjennem de for Lovens Vedtagelse gjældende Bestemmelser en Forandring kan ske, og navnlig lægges der Vægt paa, at Ordningen ikke sker gjennem Finantsloven. Jeg derimod paastod, at det netop var det principielt Rigtige, at Ordningen skete gjennem Finantsloven; men jeg har paa den anden Side ikke taget i Betænkning ogsaa at gaa ind paa den Tanke, at det kunde ske ved almindelig Lov, da det i Betænkningen fra alle Sider er blevet anerkjendt, at de Formuesgjenstande, vi her have at bestille med, ere ven Statsetendom. Naar det var anerkjendt, saa var det mig temmelig ligegyldigt, hvor man henlagde denne Del af Statsformuen, om man lagde den ind under en Separatfond, saalænge vi ikke afskaffe alle separate Fonds, eller om man beholdt den i den almindelige Statskasse, eller om man tog fra een Separatfond og lagde til en anden. Naar alle de Kapitaler, som Talen er om, ere Statsgjenstande, og den lovgivende Magt altsaa raader over dem alle, saa siger jeg: Hvad Vægt ligger der da paa, hvad enten vi have disse Midler liggende i den ene eller den anden Kasse? Altsaa, min Paastand gik ud paa, at det kun vilde være en midlertidig Ordning og efter den hele Tone og Stemning, der fandt Sted i denne Kommission, havde jeg Grund til at tro, at ihvorvel man principielt lagde Vægt paa, at Forandringen skulde ske ved en Lov, var man paa den anden Side af den Mening, at der var ikke et Mennekte, der tænkte paa at gjøre nogen egentlig Forandring i Universitetets Stilling for Diebliffet. Jeg, som havde den Mening, at en endelig Ordning kunde føre til forskjellige Resultater, kunde ikke have Noget imod, at vi gjorde en Standsning i den Fremgangsmaade at bruge af Universitetets Kapitalformue, navnlig til dets løbende Udgifter. Det kunde jeg ikke have Noget imod, idet det nemlig kunde komme til at have Indflydelse paa min

Stilling med Hensyn til Sagens endelige Ordning, i hvilket Forhold man vilde lade Universitetet og Kommunitetet komme til at staa til hinanden. Der er jeg nemlig ikke saa aldeles enig med det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds; jeg er ikke vis paa, at jeg til Syvende og sidst vil komme til at stille mig saaledes som han og sige: Disse Midler ere jo bestemte til fattige Studerende og skulle alle absolut bruges til fattige Studerende. Det forekommer mig nemlig, at det kunde tænkes, at man kunde gaa for vidt i den Henseende og ikke blot faae de Dygtigste af de Fattige frem, men ogsaa synke ned til at medtage Studerende, der vare under det Middelmæssige. Det vilde jeg anse for at være Synd mod dem, som man hjælper frem ved disse Stipendier. Det er en af Grundene, hvorfor jeg kun vil have en midlertidig Ordning af hele dette Forhold, og jeg havde jo en Støtte for min Anskuelse deri, at der i dette Thing i mange Aar har hersket den Mening, at der burde sorub for en endelig Ordning af denne Sag gaa en Undersøgelse ved en parlamentarisk Kommission, nedsat af dette Thing, et Forslag, der ved flere Leiligheder har været fremme. Altsaa se de Herrer, at mit Standpunkt i den Retning her og i Kommissionen er det selvsamme. Hvad nu det ærede Medlem for Ribe Amts 3die Valgkreds angaar, som mente, at jeg kunde have sparet mig den Meilighed at skrive et Separatvotum, idet han syntes, at jeg ikke var saa uenig med de andre Herrer i Kommissionen, skal jeg gjøre opmærksom paa, at der i Flertallets Betænkning var Ting, jeg umulig kunde sætte mit Navn under uden at gjøre Indsigelse, og derfor har jeg samlet mine Bemærkninger paa et enkelt Sted, istedetfor at flette dem ind i og forstyrre Indrykket af Læsningen af de Andres Votum. Naar der saaledes staar udtalt fra Flertallets Side, at denne Sag bør ordnes ved Lov og ikke ved Finantslov, har jeg principalt den modsatte Anskuelse, og jeg gad saa vide, om jeg saa ikke havde Anledning til at gjøre Indsigelse derimod. Jeg er overbevist om, at man her i Thinget fra Meningsjællers Side vilde have reist Behædelsler mod mig, hvis jeg her i denne Kommission var gaaet ind paa en Anskuelse, hvis Modsetning jeg har forseglet her i Thinget i en Række Aar. Naar der dernæst i Kommissionens Betænkning staar ganske ligefrem, at det er uforvarligt at opbruge Universitetets Formue, skal jeg da sluge den Kamel? Skal jeg, som har været en af de Første, der har foreslaaet her i Thinget, at der skulde tages af Universitetets Formue, sætte mit Navn derunder? Det forekommer mig, at der var god Grund for mig til at gjøre min afsvigende Anskuelse gjældende derom. Dernæst var der hos Kommissionens Flertal en Formening om, at der var en vis Ret for Universitetet til at faae sine Midler tilbageleverede;